

Sosiaali- ja terveysministeriö

kirjaamo.stm@stm.fi

juha.jokinen@stm.fi

Solvenssi II-direktiiviin liittyvät asetuseronnokset

Sosiaali- ja terveysministeriö on (25.9.2014, dnro STM/2058/2014) pyytänyt Finanssivalvonnan lausuntoa luonnoksesta sosiaali- ja terveysministeriön asetukseksi vakuutusyhtiön toimintasuunnitelmasta, asetukseksi vakuutusyhtiölain 10 luvun mukaisessa vakavaraisuuslaskennassa käytettävästä vastaavuuskorjauksesta, asetukseksi vahinkovakuutusyhtiön tasoitusmäärän laskemisesta sekä oikeusministeriön asetukseksi henkivakuutuksesta annettavista tiedoista annetun asetuksen 2 §:n muuttamisesta. Asetuseronnokset liittyvät Solvenssi II -direktiiviin.

Yleisenä huomiona Finanssivalvonta toteaa, että Solvenssi II:een liittyvien säännösten valmistelussa tulisi huolehtia siitä, että vakuutusyhtiölain ja sen perusteella annettavien asetusten säännökset muodostavat yhdessä selkeän ja johdonmukaisen kokonaisuuden.

Finanssivalvonta esittää lausuntonaan seuraavaa.

Asetus vakuutusyhtiön toimintasuunnitelmasta

Finanssivalvonta katsoo, että luonnosta toimintasuunnitelma-asetukseksi tulisi täsmentää vakuutusyhtiön korvaustoimintaa ja vakuutusten myöntämistä koskien. Korvaustoiminta ja vakuutusten myöntäminen ovat vakuutusyhtiön ydinliiketoimintaa, minkä johdosta Finanssivalvonta toteaa, että perustettavan vakuutusyhtiön toimilupahakemukseen liitettävästä toimintasuunnitelmasta tulisi ilmetä, miten näihin liittyvä menettely on järjestetty.

Finanssivalvonta myös esittää, että toimilupa-asetuksessa käytettäisiin pääomavaatimusten täyttämistä koskeissa säännöksissä vakuutusyhtiölain mukaista terminologiaa, jolloin astuksessa ei puhuttaisi pääomavaatimusten kattamisesta vaan pääomavaatimusten täyttamisestä. Finanssivalvonta esittää asetuseronnoksen täsmentämistä tältä osin seuraavissa kohdissa: 1 § 2 mom 5 kohta, 3 § 2 mom 5 kohta, 6 § 2 mom 4 kohta ja 8 § 2 mom 4 kohta.

Lisäksi 5 § 1 momentissa lienee väärä viittaus (3 §:n 1 momentin 5 kohdan sijaan tulisi varmaankin viitata 3 §:n 1 momentin 4 kohtaan).

Asetus vakuutusyhtiölain 10 luvun mukaisessa vakavaraisuuslaskennassa käytettävästä vastaavuuskorjauksesta

1 § Vastaavuuskorjauksen soveltamisedot

Finanssivalvonta on lausunnossaan FIVA 23/01.01.00/2014 todennut: ”Finanssivalvonta kiinnittää huomiota vastaavuus- ja volaliteettikorjausten säädöstasoon. Lakiin tulisi sisältyä mainittuja eriä koskevat yleiset määritelmät, joista selviää, mitä asioita tulee ottaa huomioon harkittaessa korjauksen käytön soveltuvuutta, sekä vakuutusyhtiön oikeudet. Erien tarkemmasta sisällöstä voisi sen sijaan säätää asetustasoisesti.”

Finanssivalvonta toteaa, että erityisesti ehdotetun asetuksen 1 §:n 4 ja 5 momentit rajoittavat vakuutusyhtiön oikeuksia käyttää vastaavuuskorjausta, joten niistä tulisi säätää lailla. Näissä momenteissa säädetään menettelyistä tilanteissa, joissa yhtiö jättää täyttämättä vastaavuuskorjauksen ehdot.

Finanssivalvonta esittää aikaisemman lausuntonsa mukaisesti harkittavaksi, että myös 1 §:n 2 – 3 momenttia vastaavat asiat eli yleinen määritelmä vastaavuuskorjauksesta esitettäisiin laissa tai ainakin 1 §:n 1 kohta esimerkiksi seuraavasti: ”Vakuutusyhtiö voi Finanssivalvonnan ennakolta antamalla suostumuksella käyttää vastaavuuskorjausta korkokäyrään laskiessaan vakuutusvelvoitteisiin liittyvää, 6 §:ssä tarkoitettua parasta estimaattia, kun vakuutusyhtiö on merkinnyt sijoitussalkun, jonka odotetut kassavirrat toistavat sijoitussalkkua vastaavan vakuutusvelvoitekannan 15 §:n mukaisessa asetuksessa määriteltujen vastaavuuskorjauksen soveltamisedtojen mukaisesti.”

Finanssivalvonta katsoo, että erityisesti asetuksen 2 §:ssä säädetystä vastaavuuskorjauksen teknisestä laskennasta voidaan säätää asetuksella.

Vakuutusyhtiölain ja asetuksen säännöksillä on implementoitu Solvenssi II –direktiivin 77 b ja 77 c artiklat. Asetuksen rakenne vastaa lakiehdotuksen valmisteluvaiheessa lakiehdotuksessa ollutta rakennetta. Finanssivalvonta toteaa, että asetuksen 1 §:n rakenne poikkeaa huomattavalta osin direktiivin 77 b artiklan rakenteesta, koska direktiivissä esitetään selkeä lista asioista, jotka tulee tarkistaa vastaavuuskorjauksen soveltamisedtoja tarkistettaessa, mutta asetuksen lista poikkeaa rakenteeltaan merkittävältä osin tästä listasta.

Asetuksen perusteluissa on esitetty tulkinta siitä, miten asetuksen tekstit vastaavat direktiivin sanamuotoja. Esimerkiksi asetuksen 1 §:n 2 kohdan säännöksen siitä, että ”tulokassavirrat ovat hyvin ennustettavia ja vastaavat vakuutusvelvoitteiden maksamisesta johtuvia, saman valuutan määräisiä odotettuja menokassavirtoja” selitetään perusteluissa tarkoittavan 77 b artiklan seuraavia kohtia:

- 1 kohdan 1 alakohdan a alakohta: yritys säilyttää merkityn sijoitussalkun velvoitteiden koko elinajan
- 1 kohdan 1 alakohdan a alakohdassa mainittu poikkeus em. sääntöön: odotettujen kassavirtojen toistettavuuden säilyttäminen varojen ja velkojen välillä kassavirtojen muututtua olennaisesti
- 1 kohdan 1 alakohdan h alakohdan vaatimus siitä, että sijoitusten kassavirtojen tulee olla kiinteät (huom! asetuksen perusteluissa väärä viittaus 3 alakohtaan)

Sen lisäksi, että asetuksen yksi alakohta saattaa sisältää useita direktiivin säännöksiä, direktiivin yksittäinen säännös on asetuksessa saatettu jakaa useaan eri alakohtaan.

Finanssivalvonnan näkemyksen mukaan vakuutusyhtiölaissa olisi voitu käyttää yleisempiä ilmaisuja, mutta asetuksen tulisi antaa yhtiöille ja valvojalle selkeät ohjeet siitä, mitä vastaavuuskorjaukselta edellytetään ilman, että tulkintaa tulee etsiä asetuksen perusteluista ja vielä direktiivistä, kun asetuksen perustelutkaan eivät noudata samaa jaottelua kuin direktiivi. Käsite "hyvä ennustettavuus" on sikäläkin ongelmallinen, että sille ei löydy määritelmää laista.

Jos asetusta ei kuitenkaan Finanssivalvonnan näkemyksen mukaisesti muuteta, asetuksen perusteluihin tulisi liittää taulukko, jossa selitetään kohta kohdalta, miten direktiivin teksti ilmenee vakuutusyhtiölaissa ja tässä asetuksessa.

Huomautamme, että 1 §:n 5 kohdan loppu tulisi olla partitiivissa, koska ehdotettu sanamuoto viittaa yhdistelmäriskiin, jonka nimi on "pitkäikäisyys-, kustannus-, muuttamis- ja kuolevuusriski". Muistutamme myös, että vakuutusyhtiölakiehdotuksen 11 luvun 10 §:ssä puhutaan henkivakuutuksen kuluriskistä eikä kustannusriskistä.

Koska Solvenssi II –direktiivissä ei ole määritelty käsitettä "stressi", ehdotamme ottaen huomioon, että direktiivissä mainittu kalibrointivaatimus on vakuutusyhtiölakiehdotuksessa jaettu eri pykäliin, 1 momentin 6 kohtaan seuraavaa lisäystä:

"6) kuolevuusriskin sisältävien velvoitteiden paras estimaatti ei kasva enempää kuin viisi prosenttia komission asetuksen 137 artiklassa määritellyn perusvarallisuuden tapion, joka aiheutuu kuolevuuden pysyvästä noususta, vaikutuksesta".

Asetuksen perusteluissa todetaan, että "johdonmukaisuudella tarkoitetaan säännöksessä sitä, että vakuutusyhtiö ei saa palata vastaavuuskorjauksen käyttämisen sisältyvästä menetelmästä sellaiseen menetelmään, johon ei sisälly vastaavuuskorjausta". Koska johdonmukaisuus voi yleisesti tarkoittaa erilaisia asioita, ehdotamme, että asetuksen 1 §:n 3 momenttia tarkennetaan "Vakuutusyhtiön on sovellettava vastaavuuskorjausta johdonmukaisesti eri aikoina." tai pitäydytään direktiivin sanamuodossa, joka on tarkempi.

Toteamme, että ehdotetun 1 §:n 4 momentin mukaisesti, "jos vakuutusyhtiö ei täytä 1 momentin ehtoja, sen on viipymättä ilmoitettava asiasta...". Mielestämme direktiivin ilmaisu "... ei enää pysty täyttämään..." on tarkempi ja ilmaisua tulisi käyttää myös asetuksessa.

2 § Vastaavuuskorjauksen laskenta

Finanssivalvonta toteaa, että direktiivin 77 c artiklassa on viittaus 77 b artiklaan, mitä viittausta ei ole asetuksen 2 §:stä 1 §:ään. Direktiivin 77 c artikla tarkoittaa, että vastaavuuskorjaus tulee laskea valuutoittain ja ottaen huomioon 77 b artiklan 1 kohdan mukaisesti kukin vakuutuskanta. Näin ollen ehdotamme 2 §:n 1 momenttia korjattavaksi seuraavasti: "Asiaankuuluvan riskittömän korkokäyrän vastaavuuskorjaus lasketaan valuutoittain ja ottaen huomioon 1 §:n mukaiset vakuutuskannan osat seuraavien periaatteiden mukaisesti."

Direktiivi sisältää 77 c artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisen seuraavan perusmarginaalin (fundamental spread) määritelmän: "the matching adjustment must not include the fundamental spread reflecting the risks retained by the insurance or reinsurance undertaking". Direktiivin käännös ei ole selkeä, ja määritelmä olisi muutenkin selkeämpi, jos se olisi määritelty positiivisesti. Ehdotammekin asetuksen 2 §:n 3 momentin osalta seuraavaa sanamuotoa: "Vastaavuuskorjaus ei sisällä merkityn sijoitussalkun omaisuuseräluokan, valuutan, kestoajan ja luottoluokan mukaista perusmarginaalia. Perusmarginaalilla tarkoitetaan Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen julkaisemaa sijoitussalkkuun liittyvää, omaisuuserien liikkeeseenlaskijan maksukyvyytömyydestä ja omaisuuserien luokituksen alentamisesta johtuvaa luottomarginaalia."

2 § Vastaavuuskorjauksen laskenta

Finanssivalvonta toteaa, että asetuksen 3 ja 4 momentit eivät ole yrityksille suunnattuja määritelmiä, joten ne voidaan asetuksesta poistaa.

Terminologia

Finanssivalvonta huomauttaa myös asetuksen terminologiasta:

- Asetuksessa tulisi käyttää vakiintunutta IFRS-terminologiaa silloin, kun Solvenssi II:ssa tarkoitetaan samaa asiaa kuin IFRS:ssä:
 - o assigned portfolio on IFRS:ssä käännetty "merkityksi sijoitussalkuksi" (asetuksessa käytetty termiä "vastaava sijoitussalkku")
 - o "tulo- ja menokassavirrat" on IFRS:ssä käännetty tuleviksi ja meneviksi kassavirroiksi
- Asetuksessa on käytetty sijoitusten "hallinnointia erillään" tarkoittamaan direktiivin ilmaisua "organized and managed separately". Mielestämme ainakin perusteluissa olisi syytä tarkentaa, että tämä tarkoittaa direktiivin mukaisesti "sijoitusten pitämistä ja hoitamista erillään".

Asetuksen perusteluiden osalta toteamme vielä, että perusteluiden 4. kappale koskee volatiliiteettikorjausta. Koska asetus ei nykymuodossaan käsittele tätä lainkaan, se tulisi poistaa perusteluista.

Asetus vahinkovakuutusyhtiön tasoitusmäärän laskemisesta

Finanssivalvonta pitää kannatettavana sitä, että laskukaavoja on yksinkertaistettu ja että tasoitusmäärän laskenta ehdotetaan tehtäväksi koko yhtiön tasolla. Finanssivalvonnan näkemyksen mukaan on myös hyvä, että tasoitusmäärän karttumista tavoite- määrän yläpuolella rajoitetaan asetuksessa esitetyllä tavalla.

Seuraavassa esitetään joitakin yksityiskohtaisia kommentteja asetuksen pykäläiä koskien.

2 § Tasoitusmäärän siirtokaavan suureissa tarvittavat laskentamallit

Asetuksessa oikaistut vakuutusmaksutuotot määritellään sellaisen omalla vastuulla olevan vakuutusmaksutulon avulla, johon on lisätty yhtiön voitonjakoon maksunpalautuksina käytetty osa ja jälleenvakuuttajien maksamat vakuutusmaksuihin sisältyvät

28.10.2014

FIVA 23/01.01.00/2014

Julkinen

palkkiot ja voitto-osuudet ja josta on vähennetty luottotappiot sekä vastaanotetun jälleenvakuutuksen maksuihin sisältyvät palkkiot ja voitto-osuudet. Määrittely vastaa voimassaolevaa asetusta.

Voitonjakoon liittyvien maksunpalautusten lisääminen yhtiön omalla vastuulla oleviin maksutuottoihin on perusteltua, sillä aikaisemmilta tilikausilta aiheutuvat maksunpalautukset vääristävät volyymimittana käytettäviä oikaistuja maksutuottoja. Maksunpalautusten johdosta maksutuotot voisivat jopa mennä negatiivisiksi. Ilman maksunpalautuksilla oikaisua vahinkosuhte ei antaisi oikeaa kuvaa vakuutusriskeistä.

Sen sijaan jälleenvakuutuksen palkkioiden ja voitto-osuuksien poikkeava käsittely ei ole perusteltavissa. Jälleenvakuutusmaksujen esittäminen palkkioilla vähennettynä juontaa juurensa vanhentuneeseen kirjaamiskäytäntöön, josta on jo muissa yhteyksissä luovuttu. Jälleenvakuutusmaksut ovat osa liikekuluja, joten jos palkkiot vähennetään maksuista, niin tällöin asetuksen perusteluissa esitetty tavoite siitä, että tasotusmääräsiirrot eivät johtuisi liikekulujen heilahtelusta, ei toteudu. Tulevan jälleenvakuutuksen palkkioiden korottaminen pienentäisi oikaistuja maksutuottoja ja johtaisi siten itseisarvoltaan liian pieneen tasotusmääräsiirtoon. Vastaavasti menevän jälleenvakuutuksen palkkioiden nousu toimisi päinvastoin eli johtaisi tasotusmääräsiirron ylimitoitukseen. Kummallakaan toimenpiteellä ei kuitenkaan ole tekemistä vahinkojen heilahtelun tai runsasvahinkoisuuden kanssa.

Luottotappiot eivät myöskään enää sisälly vakuutusmaksutuloon, joten niiden vähentämistä koskeva maininta voidaan jättää pois oikaistujen vakuutusmaksutuottojen määritelmästä.

Jälleenvakuutusmaksut ja voitto-osuuksien sekä luottotappioiden jättäminen pois määritelmästä yksinkertaistaa laskentaa ja tekee siitä läpinäkyvämpää. Maksumäärityksen pitämiseksi aikaisemman asetuksen mukaisena ei ole myöskään tarvetta, koska uusi tasotusmääräsiirto poikkeaa joka tapauksessa olennaisesti aikaisemmista määrittelyistä. Lisäksi uudessa asetuksessa ei pääsääntöisesti hyödynnetä historiallisia maksutietoja, joten laskenta ei ole riippuvainen aikaisemmista laskelmista.

Finanssivalvonta suosittelee, että oikaistuin vakuutusmaksutuottoina käytetään yhtiön omalla vastuulla olevaa vakuutusmaksutuloa lisättynä voitonjakoon maksunpalautuksina käytetyllä osalla. Pykälä voitaisiin kirjoittaa esimerkiksi: ”... missä $B(t)$ tarkoittaa yhtiön omalla vastuulla olevaa vuoden t vakuutusmaksutuloa, johon on lisätty yhtiön voitonjakoon maksunpalautuksina käytetty osa, sekä $V(T)$...”.

3 § Tasotusmäärän siirtokaavan parametrit

Vaikka termin ”parametri” yleisesti ymmärretään tarkoittavan vakiota, niin näin ei välttämättä aina ole. Laista, asetuksesta tai niiden perusteluista ei käy ilmi, voisivatko parametreina käsiteltävät purku- ja kartutusvahinkosuhteet mahdollisesti olla funktioita, joiden arvo riippuu esimerkiksi edeltävien vuosien vahinkosuhteesta tai tilivuoden tuloksesta. Tällä seikalla on olennainen merkitys asetuksen tulkinnan kannalta, joten se olisi hyvä kertoa selkeästi asetuksessa ja sen perusteluissa.

Jos purku- ja kartutusvahinkosuhteiden on tarkoitus olla vakioita, niin tällöin 1 momentti olisi syytä kirjoittaa esimerkiksi seuraavasti: ”*Vakuutusyhtiön tasoitusmäärän laskuperusteissa määritetään purku- ja kartutusvahinkosuhteiden f_p ja f_k arvot erikseen seuraavaa kahta tapausta varten.*”. Tässä on lisäksi lisätty selvyiden vuoksi sana ”erikseen”.

1 momentin 1 kohdassa puhutaan tilanteesta, jossa edellisen vuoden lopun tasoitusmäärä on enintään tavoitemäärän suuruinen ja 2 kohdassa tilanteesta, jossa se on tavoitemäärän ja enimmäismäärän välissä. Missään ei ole määrittelyä sille tilanteelle, että tasoitusmäärä on edellisen vuoden lopussa enimmäismäärän suuruinen. Yhtiön pitää kuitenkin sijnäkin tilanteessa pystyä laskemaan tasoitusmääräsiirto 1 §:n laskusääntöjä noudattaen. 1 momentin 2 kohdan voisi muotoilla esimerkiksi sanoin ”*edellisen vuoden tasoitusmäärä ylittää tavoitemäärän*”.

4 momentissa esitetään pienen vakuutusyhtiön purku- ja kartutusvahinkosuhteiden määrittäminen. a-parametrille käytetty nimitys ”kartutusparametri” on hyvin lähellä termiä ”kartutusvahinkosuhte” ja voi siten aiheuttaa sekaannusta. Eritoten koska 3 momentissa viitataan purku- ja kartutusvahinkosuhteisiin käyttäen termiä ”parametrit”. Finanssivalvonta suosittaakin, että a-parametrille annetaan muista termeistä selvästi erottuva nimitys.

5 momentissa säädetään mm. parametrin a sallituista arvoista. Kesällä 2014 lausunnolla olleen VYL-luonnoksen 9 luvun 5 b §:n 3 momentissa säädetään, miten yhtiön purku- ja kartutusvahinkosuhteet on valittava. Sitä seuraavassa 4 momentissa todetaan, että pienen vakuutusyhtiön parametrit voidaan ”edellä säädetystä poiketen” sitoa edeltävien vuosien keskimääräiseen oikaistuun vahinkosuhteeseen.

Ei ole täysin selvää se, mitä lakiluonnoksen sanonnalla ”edellä säädetystä poiketen” tarkoitetaan. Lakiluonnoksen perusteluissa toistetaan mahdollisuus käyttää keskimääräistä vahinkosuhdetta, mutta muita tapoja poiketa ”edellä säädetystä” ei mainita. Näin ollen voidaan tulkita, että 5 b §:n 3 momenttia tulee soveltaa pieniin yhtiöihin muilta osin kuin keskimääräisen vahinkosuhteen käytön osalta. Asetuksen 3 §:n 5 momenttia onkin syytä täsmentää lisäämällä siihen viittaus lain 9 luvun 5 b §:n 3 momentin mukaiseen kartutusvelvoitteeseen. Tämä voidaan tehdä esimerkiksi lisäämällä viimeiseen momenttiin ”*Parametrin a arvo on valittava siten, että purku- ja kartutusvahinkosuhteet täyttävät vakuutusyhtiölain 9 luvun 5 b §:n 3 momentissa määritetyn ehdon*”.

Laajemman tulkinnan (jota lakiluonnoksen perustelut eivät kuitenkaan tue) mukaan pienellä yhtiöllä ei lisäksi olisi velvoitetta kartuttaa tasoitusmääräänsä kohti tavoitemääräänsä. Tämän vaihtoehdon mukaan pieniä yhtiöitä kohdeltaisiin olennaisesti eri tavoin kuin muita yhtiöitä, mikä ei ole perusteltavissa. Tässä tapauksessa asetukseen ja sen perusteluihin tulisi lisätä a-parametrin valintaan liittyvät ehdot ja tavoitteet.

5 § Laskuperusteiden muuttaminen

Finanssivalvonta suosittelee käyttämään johdonmukaisesti sanontaa ”laskuperusteiden vahvistaminen”. 1 momentin loppu kuuluisi siten esimerkiksi seuraavasti: ”*yhtiön on kuitenkin haettava Finanssivalvonnalta vahvistus uusille laskuperusteille*”.

2 momentin mukaan Finanssivalvonta voi määrätä yhtiön hakemaan laskuperusteiden vahvistamista, jos laskuperusteet eivät toteuta vakuutusyhtiölaissa ja asetuksen 3

28.10.2014

FIVA 23/01.01.00/2014

Julkinen

§:ssä asetettuja ehtoja. Jos parametrit f_p ja f_k ovat vakioita, niin tällöin vakuutusyhtiölain 9 luvun 5 b §:n ehtojen täyttäminen riittää. Merkittävin ehto liittyy nimenomaan kartuttamisvelvoitteeseen, ja se on annettu laissa. Asetuksen 3 §:n 1-3 momentin ehtojen täytyminen tarkistetaan laskuperusteita vahvistettaessa, eivätkä nämä seikat muutu sen jälkeen, joten viittaus 3 §:ään voidaan tältä osin poistaa. Sen sijaan, jos parametrit eivät ole vakioita, niin tällöin myös asetuksen ehtojen täyttymistä tulee seurata jatkuvasti.

Vastaavasti 3 §:n 5 momentin ehdot otetaan huomioon jo laskuperusteita vahvistettaessa. 3 §:n 4 momentin velvoitteet tulevat taas riittävästi otetuksi huomioon sillä, että 5 §:n 2 momentissa viitataan riskien olennaiseen muuttumiseen. Viittaus 3 §:ään tulisi kuitenkin merkitykselliseksi, jos 3 §:ä täydennetään a-parametrin valintaa koskevilla ehdoilla ja tavoitteilla.

6 § Tasoitusmäärän laskeminen keskeillä vuotta

2 momentin mukaan ”Tavoitemäärän ja enimmäismäärän laskenta perustuu vakuutusyhtiölain 9 luvun 5 a §:n 1 momentin tilanteessa perusvakavaraisuuspääomavaatimuksen mukaiseen viimeksi laskettuun pääomavaatimukseen ja vakuutusyhtiölain 9 luvun 5 a §:n 2 momentin tilanteessa sisäisen mallin mukaiseen viimeksi laskettuun pääomavaatimukseen”. Tässä momentissa on samanlainen virhe kuin itse lakiluonnoksessakin. Esimerkiksi jos yhtiö laskee pääomavaatimuksensa siten, että vakuutusriski lasketaan sisäisellä mallilla ja vastapuoliriski standardikaavalla, niin tällöin sanonta ”laskenta perustuu ... sisäisen mallin mukaiseen pääomavaatimukseen” ei ole mielekäs. Olennaista tässä momentissa on se, minkä ajankohdan mukaisesta laskelmasta puhutaan, joten momenttia voisi yksinkertaistaa esimerkiksi seuraavasti: ”Tavoitemäärän ja enimmäismäärän laskenta perustuu viimeksi laskettuun vakuutusyhtiölain 9 luvun 5 a §:ssä tarkoitettuihin pääomavaatimuksiin”.

x § Tilinpäätösasiakirjat

Voimassa olevan asetuksen 1144/2011 mukaan yhtiön tulee liittää tilinpäätösasiakirjoihin yhtiön vastuullisen vakuutusmatemaatikon allekirjoittama selvitys tasoitusmäärän ja sen rajojen laskennasta. Selvityksessä on esitettävä riittävän selkeästi ja riittäväällä tarkkuudella yhtiökohtaisten tekijöiden ja muuttujien laskenta.

Koska tasoitusmäärällä on merkittävä rooli yhtiön tilinpäätöksessä ja koska tasoitusmäärälaskelma ei lukeudu tilinpäätöksestä julkaistaviin tietoihin, on tärkeää, että tilinpäätösasiakirjoihin liitetään yhtiön vastuullisen matemaatikon allekirjoittama riittävän yksityiskohtainen selvitys tasoitusmäärän laskennasta. Selvitykseen tulee liittää myös vastuullisen matemaatikon lausunto siitä, täyttävätkö yhtiön parametrit edelleen vakuutusyhtiölain 9 luvun 5 b §:n 3 momentin ehdot. Asetukseen tulisi lisätä esimerkiksi: ”Yhtiön tulee liittää tilinpäätösasiakirjoihin yhtiön vastuullisen vakuutusmatemaatikon allekirjoittama riittävän yksityiskohtainen selvitys tasoitusmäärän ja sen rajojen laskennasta sekä siitä, ovatko yhtiön riskit olennaisesti muuttuneet laskuperusteiden vahvistamisen jälkeen ja täyttävätkö yhtiön parametrit edelleen vakuutusyhtiölain 9 luvun 5 b §:n 3 momentin ehdot.”

Asetus henkivakuutuksesta annettavista tiedoista annetun asetuksen 2 §:n muuttamisesta

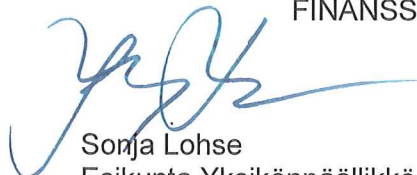
28.10.2014

FIVA 23/01.01.00/2014

Julkinen

Solvenssi II-direktiivin 185 artiklassa, jossa säädetään henkivakuutuksesta vakuutuksenottajalle annettavista tiedoista, säädetään myös näytelaskelmasta, joka on annettava tietyissä tilanteissa, ja voitto-osuuteen perustuvista vakuutuksista annettavista tiedoista (artiklan 5 kohdan 2. ja 3. alakohta). Näitä artiklan alakohtia koskevia säännöksiä ei asetuseronnoksessa ole. Finanssivalvonta katsoo, että jos näistä seikoista ei säädetä asetuksessa, olisi hyvä vähintään perusteluissa todeta tällaisten säännösten olemassa olosta ja siitä, millä perusteella sääntelyä ei tältä osin tarvita.

FINANSSIVALVONTA

Sonja Lohse
Esikunta, Yksikönpäällikkö

Eeva-Maija Österman
Lakimies